

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

...doch op hetzelfde oogenblik werd zijn hand door een scherp en pijl doorboord
(blz. 7).

EEN HACHELIJK AVONTUUR

HET was een prachtige Herfstdag in het jaar 1162. In het groote woud van Sherwood in Midden-Engeland viel de zon door de takken van de oude boomen en tooverde een spel van licht en schaduwen op den bemosten grond.

— Hoe mooi is mijn bosch, mompelde Robin Hood, die langs een van de vele wegeltjes naar huis terugkeerde.

Zijn stralende, overmoedige oogen genoten van het schoone en het vredige om hem heen en hij floot een lustig deuntje, terwijl hij met snelle, veerkrachtige stappen zijn weg vervolgde. Robin was een

slanke, flink-gebouwde jonge man van ongeveer achttien jaar ; donkere krullende haren sprongen van onder zijn groene muts vandaan en hij had een vrank open gelaat. Op den rug droeg hij een koker met pijlen en in de hand een boog, die hem nooit verlieten, want ondanks zijn jeugd was Robin Hood reeds een zeer knap boogschutter. Robin was de pleegzoon van Godfried en Betsie en als ze samen bij het vuur zaten verhaalde vader Godfried dikwijls Robins vreemde geschiedenis.

Op een stormachtigen avond kwam een vreemdeling aankloppen ; hij was doornat en van onder zijn wijden mantel haalde hij een pak te voorschijn. Tot Betsie's en Godfrieds groote verbazing was het een kind, een jongetje van enkele maanden.

— Wilt gij dit kind aannemen en opvoeden ? had de vreemdeling gevraagd. Ge zult het u niet beklagen. Zijn vader sneuvelde op het slagveld en zijn moeder stierf kort daarop van verdriet.

Betsie's hart werd dadelijk bewogen ; zij en Godfried hadden zelf geen kinderen en zij strekte vol verlangen haar armen uit naar den kleinen, schreeuwenden jongen. Maar Godfried aarzelde nog. Het was een heele verantwoording een kind van een ander op te voeden. Doch toen hij naar het gelaat keek van zijn vrouw, terwijl ze het kind in haar armen wiegde en suste, stemde hij plots toe. En zoo was Robin in het leven van Betsie en Godfried gekomen. De jongen had nooit het gemis van ware ouders gevoeld ; hij groeide op, vroolijk en vrij, een echt kind van het bosch. Maar 's avonds, als hij tot rust gekomen was, na zijn wild geravot, luisterde hij telkens met dezelfde aandacht als Godfried over de geschiedenis van zijn afkomst begon. En op zijn eenzame tochten door het bosch, zooals nu, dacht hij er dikwijls over na. Veel vertelde vader Godfried eigenlijk niet. Wie was de man, die hem als kind had gebracht ? Och, als vader Godfried het hem niet zei, zou het wel zijn, omdat hij het zelf niet wist.

Doch eensklaps werd Robins gepeins onderbroken door luide stemmen, gevolgd door een kreet om hulp, die vreemd en dreigend door het stille bosch klonk.

Robin bleef even luisteren ; zijn oogen stonden gespannen.

— Dat lijkt op schurkerij, mompelde hij en vastberaden opeens baande hij zich een weg door het struikgewas, in de richting, waaruit het geluid kwam. Lang moest hij niet zoeken, want daar, vlak voor zijn oogen, op een open plek, zag hij een

vreemd tooneel. Twee jongelieden, een man en een meisje, die beiden te paard waren, werden in bedwang gehouden door twee kerels met ruwe, weinig goeds voorspellende gezichten.

— Ge zult ons al uw kostbaarheden geven, hoorde Robin een der kerels zeggen.

— Uit den weg, schelm, antwoordde de jonge man, of ge zult kennis maken met mijn zwaard.

De oudste van de aanvallers trok een vervaarlijk mes, doch op hetzelfde oogenblik werd zijn hand door een scherp en pijl doorboord, zoodat hij, met een luide schreeuw, zijn wapen vallen liet. Een tweede pijl drong in den schouder van zijn vriend, terwijl een derde hen om de ooren floot.

Verschrikt wendden zij het hoofd om, doch zagen den behendigen boogschutter niet.

De ruiter had van hun verrassing gebruik gemaakt, om een van de schavuiten met zijn zwaard een ferm por op den schouder te geven en beide boosdoeners maakten zich toen ijlings uit de voeten. Hun aanslag was mislukt.

Nu kwam Robin uit het struikgewas te voorschijn. Een zegevierende glimlach lag om zijn fraai-geteekenden mond. Hij boog voor de vreemdelingen.

— Zijt gij onze wakkere helper? vroeg de ruiter.

— Ik wilde die bandieten eens toonen, dat wij in ons woud geen ongerechtigheid dulden, antwoordde Robin.

— Aanvaard onzen warmen dank, hernam de ruiter, en tegelijk stak hij de hand in zijn beurs om een geldstuk te nemen.

Robin raadde zijn bedoeling en zijn gelaat verduisterde.

— Meent ge, dat ik zoo handelde in de hoop op een belooning? vroeg hij. Zijn stem klonk koel, bijna afwijzend.

De jonge man en het meisje keken verwonderd op.

— Wij, woudbewoners, ging Robin voort, zijn eenvoudig van manieren en zeden, doch wij kennen de eerste plichten jegens vreemdelingen. Ik zie, dat de edele dame vermoeid is en ook geschrokken. Mag ik u een rustplaats aanbieden in het huis van mijn ouders?

Het meisje, dat een mooi en fijn gezichtje had en kostbaar gekleed was, zag met een glimlach op den knaap neer. Haar begeleider antwoordde op de aanbieding van Robin:

— Wij zullen gaarne van de gastvrijheid van uw ouders gebruik maken.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, hernam Robin.

Hij ging hen voor naar een eenvoudig huis uit hout opge-

timmerd en met riet bedekt. Een vrouw van middelbaren leeftijd stond in de deuropening op uitkijk. Haar goedig blozend gelaat helderde op, toen zij Robin zag naderen ; maar ze wierp een verwonderden blik op de beide jongelieden, die hem volgden. Haar zoon leidde het paard van de bevallige jonkvrouw bij den teugel.

— Moeder, ik breng u hier een dame en een heer, die even willen uitrusten en iets gebruiken, legde Robin uit.

De vrouw glimlachte.

— Het zal mij een eer en een genoegen zijn u gastvrijheid te verleen in ons eenvoudige huis, zei ze tot den ruiter en zijn gezellin.

Met een bevalligheid en een hoofschheid, die men bij den eenvoudigen jongen niet gezocht zou hebben, hielp Robin het meisje afstijgen en terwijl ze met haar begeleider het huis binnentrad, bracht hij de paarden naar een grasrijk plekje, waar ze rustig konden grazen.

— Ge hebt een wakkeren zoon, sprak de vreemdeling, en vol dankbaarheid vertelde hij, hoe Robin de schelmen onthaald had op zijn wel afgeschoten pijlen.

— Ja, we mogen er fier op zijn, antwoordde de vrouw. Zonder overdrijven kan ik u verzekeren, dat hij de beste schut-ter uit de omgeving is. Eigenlijk is hij mijn kind niet ; ik ben maar zijn pleegmoeder. Zijn vader sneuvelde op het slagveld in Frankrijk en zijn moeder, de arme vrouw, stierf van verdriet. Ja, men kan het den jongen wel aanzien, dat hij niet van gewone afkomst is.

— Is hij dan van hooge afkomst ? riep het meisje verwonderd uit en haar mooie, blauwe oogen kregen een belangstellende uitdrukking.

Op dat oogenblik trad een kloeke man, van omstreeks veertig jaar het huis binnen. Hij nam de muts af en beleefd groette hij de bezoekers.

Met eenige woorden verklaarde de jonge man hun aanwezigheid onder zijn dak, waarop Godfried, Robins pleegvader, antwoordde :

— Zoo gij het eenvoudige voor lief wilt nemen, zijt ge van harte welkom.

Onderwijl had vrouw Betsie de tafel gedekt en noodigde zij haar gasten tot den maaltijd uit. Ook Robin kwam nu binnen, en het heele gezelschap nam plaats rondom de ruw-houten tafel.

— Uw vriendelijkheid, zei de jonge man na den maaltijd,

schenkt mij zooveel vertrouwen, dat ik u het doel van onzen tocht wil uitleggen. Mijn zuster en ik zijn hier heelemaal vreemd. Wij waren op weg naar Nottingham, naar lord baron Fitz-Alwine. Kent gij dien edelman ?

— Of wij hem kennen ! riep Godfried. Zie, edele heer, wij, woudbewoners, zijn geen vleiers. Wij uiten onze gedachten vrij en openlijk. Misschien is de baron familie van u, maar nu ge mij naar hem vraagt, moet ik u bekennen, dat hij, om het te zeggen, zooals het is, een doortrapte schelm is.

De jongeman keek bij die heftige woorden wat onthutst op.

— En hoe gaat het met zijn dochter, jonkvrouw Christobel ? vroeg hij haastig.

— Voor zoover ik weet, verkeert de edele jonkvrouw in volle gezondheid, ofschoon haar leven achter de sombere muren van het kasteel niet aangenaam kan zijn. Zij is een engel van goedheid. Helaas, zij heeft reeds lang haar moeder verloren, wier leven verkort werd door de hardheid van haar echtgenoot.

— Jonkvrouw Christobel is mijn verloofde, zei de bezoeker fier. Haar vader heeft den mijne haar hand voor mij beloofd en nu ga ik die vragen.

De woudbewoners keken verwonderd en eerbiedig den jonkman aan.

— Ik heet Allan Clare, ging deze voort en mijn zuster, Marian, vergezelt me op mijn reis. Wij zijn van onze goederen beroofd. Onze voorouders stierven in ballingschap. Maar niettemin : de belofte van baron Fitz-Alwine blijft heilig.

— Vergeef mij mijn vrijmoedigheid, zei Godfried, maar ik vrees, dat uw bezoek eerder ongunstig zal afloopen.

— Hoezoo ? vroeg de andere snel.

— De baron is eierzuchtig, gierig en zal geen schoonzoon aanvaarden, die geen schatten medebrengt.

— Maar zijn woord dan ? En bovendien, mijn naam, daarop is toch niets te zeggen !

— Ik zie wel, dat ge den loozen vos niet kent, vervolgde Godfried. Zijn woord ? Ik zou waarachtig nog liever op de schelmen vertrouwen die Robin daarstraks zoo wakker onthaald heeft, dan op het woord van Fitz-Alwine. En uw naam ? Wat geeft hij daarom ? Neen, geld, dat wil die rijke, vrekke schraper. Voor geld zou hij zijn ziel verkoopen.

— Ik wil zekerheid. Ik ga er onmiddellijk heen, viel Allan Clare in. Is het slot nog ver van hier ?

— Eenige mijlen slechts, sprak Robin. Wil ik uw gids zijn ?

— Gaarne.

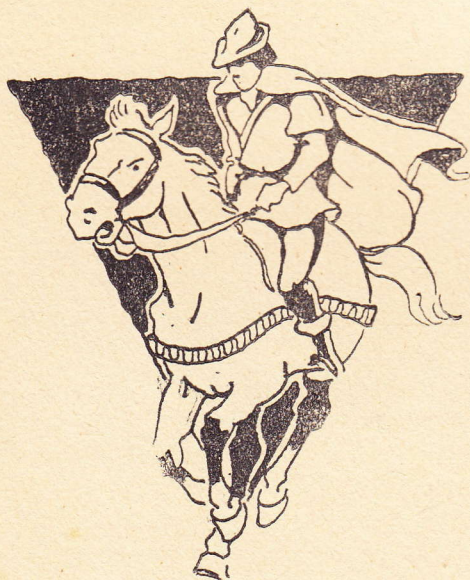
— Ik weet, geloof ik, iets beters, zei de meester des huizes. Zoo ge uw bezoek liet aankondigen. Dat zou, me dunkt, verstandiger wezen, dan u zoo dadelijk in het hol van den leeuw te wagen. Ge weet dan onmiddellijk hoe gij uw verdere houding te bepalen hebt.

Allan dacht enkele oogenblikken na.

— Dat is inderdaad misschien de beste weg, zei hij. Maar wie zal die taak voor mij op zich nemen?

— Ik, sprak Robin beslist. De baron kan wel eens leelijk brommen, verslinden zal hij mij toch niet.

De wakkere knaap liet geen tijd verloren gaan. Hij zadelde het paard van zijn pleegvader en eenige oogenblikken later reed hij heen, nagestaard door Allan Clare en jonkvrouw Marian.

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158